

dem na vyvrácení námitky žalované strany o předčasnosti výpovědi, neboť existence nájmu byla pro rozhodnutí sporu důležitá. Výpověď nájmu nutně předpokládá jeho existenci; kde není nájmu, není místa pro výpověď. Ke skutkovým přednesům dovolatelovým pak odvolací soud právem přihlédl a vzal je v úvahu. V souzeném sporu žalovaný sice byl omezen jen na námitky, které vznesl ve lhůtě § 562 c. ř. s., avšak dovolatel sám jako žalobce mohl podle § 179 čřs. uvést nové skutečnosti a důkazy až do konce ústního jednání, k přednesu jeho bylo přihlédnouti a musí svá vlastní tvrzení nechat proti sobě platiti a nemůže dovozovati, že soud k nim neměl přihlížeti. Výpověď jeví se neoprávněnou ať se vychází s hlediska kterékoli ze stran; s hlediska žalované strany byla by výpověď předčasnou, s hlediska dovolatelova není mezi stranami nájemního poměru vůbec.

Čís. 12488.

Byl-li před prvním rokem v dřívějším sporu uzavřen mezi stranami smír s tím, že první rok nebude konán, zástupce strany tehdy žalující se však přes to dostavil k prvnímu roku a k jeho návrhu byl proti žalovanému vynesena rozsudek pro zmeškání a přisouzeny žalobci útraty, — nevadí žalobě tehdejšího žalovaného na tehdejšího žalobce o náhradu oněch útrat z právního důvodu porušení smluvního závazku, překážka rozepře rozsouzené.

(Rozh. ze dne 31. března 1933, R II 62/33.)

Rozsudkem pro zmeškání Ck II a 1127/31 byl Čeněk H. uznán povinným zaplatiti Františku K-ovi zažalovanou pohledávku a útraty sporu 989 Kč 40 h. Žalobou o niž tu jde, domáhal se Čeněk H. na Františku K-ovi zaplacení 1031 Kč 50 h tvrdě, že k rozsudku pro zmeškání Ck II a 1127/31 došlo porušením dohody s Františkem K-em, že nebude konán rok, při němž byl pak vynesena rozsudek pro zmeškání. Pohledávka v nynějším sporu zažalovaná skládala se z útrat ve sporu Ck II a 1127/31 989 Kč 40 h a z útrat trestního řízení 42 Kč 10 h. Co do 989 Kč 40 h vznesl žalovaný námitku věci rozsouzené. Procesní soud prvního stádu námitku zamítl, ve věci samé žalobu zamítl. Proti rozhodnutí prvního soudu o námitce věci rozsouzené podal rekurs žalovaný; proti výroku, jímž byla žaloba zamítnuta, se odvolal žalobce. Rekursní soud vyhověl rekursu žalovaného a odmítl žalobu o 989 Kč 40 h. (O odvolání žalobcovu se jedná v rozhodnutí čís. sb. 12.489.) Důvody: Rozsudkem pro zmeškání Ck II a 1127/31 byl nynější žalobce odsouzen zaplatiti omezenou žalobní pohledávku (jež v tomto sporu nehraje žádnou roli) a útraty 989 Kč 40 h. Tento rozsudek nabyt pravomoci, nynější žalobce útraty zaplatil, mimo to zaplatil prý ještě další útraty z trestního řízení 42 Kč 10 h, celkem 1031 Kč 50 h a domáhá se žalobou o náhradu škody zaplacení těchto 1031 Kč 50 h s 5% úroky od 1. listopadu 1931 a útratami sporu. Žalovaný stěžovatel vznesl námitku věci rozsouzené, která procesním soudem byla zamítnuta. Žalovaný toto zamítavé rozhodnutí napadá s návrhem, by bylo změněno tak, že se námitce věci rozsouzené vyhovuje a by žaloba byla odmítnuta s povinností žalobco-

vou nahraditi náklady sporu, jakož i aby žalobci bylo uloženo, nahraditi náklady stížnosti. Rekursní soud má stížnost za odůvodněnou, pokud jde o částku 989 Kč 40 h. Pokud jde o částku 42 Kč 10 h rozhoduje rekursní soud jako soud odvolací o ní zvláště. Rozsudkem pro zmeškání, který nynější žalobce nechal vejít v moc práva, byla konstituována jeho povinnost zaplatiti nynějšímu žalovanému 989 Kč 40 h. Žalobce sice tvrdí, že k rozsudku tomu došlo přes dohodu jeho se stěžovatelem, že nebude konán rok, při němž rozsudek pro zmeškání byl vynešen, a tato úmluva prý byla stěžovatelem porušena a v tomto přestoupení smluvního závazku vidí nynější žalobce důvod k náhradě škody, totiž vinu stěžovatelovu. Rekursní soud má však za to, že souzená žaloba je oklikou, kterou se má dosíci, by stěžovatel vrátil žalobci, co od něho na útratách pravoplatně přisouzených přijal. Tímto způsobem však pravomocný rozsudek zvrátiti nelze. Rozsudek pro zmeškání formálně i materiálně pravoplatný stanovil závazek žalobcův nahraditi útraty. Pro souzený spor nemá významu, jak došlo k onomu rozsudku pro zmeškání. Je patřno z předpisu § 530 čís. 3 c. ř. s., že porušení takové smlouvy o klidu řízení, když se stalo podvodně, může býti důvodem k žalobě o obnovu řízení. Z toho nutno usuzovati, že pravoplatný rozsudek nemožno napadnouti žalobou o náhradu škody, jejímž předmětem je vrácení pohledávky pravoplatně přisouzené, poněvadž je to vlastně taková žaloba o obnovu, již ovšem schází pouze dolosnost, o níž je řeč v § 530 čís. 3 c. ř. s. Podle názoru rekursního soudu žalobce neměl nechat rozsudek vejít v moc práva a měl se bránit všemi přípustnými prostředky, by rozsudek moci práva nenabyl, pokud se týče aby byl změněn event. restituční zrušen, ale nemůže zlomit jeho konstitutivní moc žalobou o náhradu škody. Vždyť to, co se činí důvodem k náhradě škody, t. j. zavinění stěžovatelovo se stalo před rozsudkem, který však vydán byl soudem. Když tedy odpůrce stěžovatelův opomenul zabrániti pravomoci exekučního titulu, nemůže žalobou o náhradu škody tvrditi, že byl exekuční titul vylákan přes domluvu stran, že řízení zůstane v klidu. Proto soud rekursní, maje za správný názor stěžovatelův, že souzená žaloba týká se nároku, o němž už bylo pravoplatně rozhodnuto, vyhověl stížnosti a žalobu odmítl.

N e j v y š š í s o u d obnovil usnesení prvního soudu.

D ů v o d y:

Podle obsahu žaloby a podle výsledků řízení v první stolici došlo mezi stranami před prvním rokem ve věci Ck II a 1127/31 k dohodě, jíž se žalobce zavázal zaplatiti žalovanému na vyrovnání sporu částku 8.000 Kč a útraty trestního řízení proti šoferu Š-ovi s tím, že první rok nebude konán. Žalobce tvrdí, že tato úmluva byla žalovaným porušena tím, že se právní zástupce žalovaného, ač byl podle ujednání o porovnání uvědoměn, k prvnímu roku dostavil a dal proti žalobci vynést rozsudek pro zmeškání, čímž žalovaný zavinil, že žalobci vzešly útraty, které musel zaplatiti, ježto mu hrozila exekuce. Žalobce uplatňuje tedy touto žalobou nárok na náhradu škody z porušení smluvního závazku a jest proto mylný názor rekursního soudu, že souzená žaloba jest oklikou, kterou se má dosíci, by žalovaný vrátil žalobci, co od něho na

útratách právoplatně přisouzených přijal, a že pro souzený spor nemá význam, jak k onomu rozsudku pro zmeškání došlo. Nejde tu o žalobu z obohacení, kterou se ovšem nelze domáhati vrácení toho, co bylo na základě právoplatného rozsudku plněno, a které by vadila námitka věci právoplatně rozsouzené, v souzeném případě se žaluje z právního důvodu náhrady škody z porušení smluvního závazku a o tomto nároku nebylo mezi stranami jednáno a právoplatně rozhodnuto. Proto také není odůvodněna námitka věci právoplatně rozsouzené.

Čís. 12489.

Jde o jediný nárok, uplatňován-li v žalobě nárok na náhradu škody, ježto nedodržením dohody o klidu řízení žalovaným zaplatil žalobce útraty sporu a útraty trestního řízení.

(Rozh. ze dne 31. března 1933, R II 63/33.)

Jde o týž případ jako v předchozím rozhodnutí čís. sb. 12488. O d - v o l a c í s o u d odmítl odvolání co do 42 Kč 10 h jako nepřipustné, co do 989 Kč 40 h odkázal odvolání na rozhodnutí rekursního soudu o námitce rozepře rozsouzené. D ů v o d y: Ježto byla žaloba co do 989 Kč 40 h odmítnuta z důvodu rozsouzené rozepře, zbývá v odvolacím řízení zabývatí se jen zbytkem žalobního nároku 42 Kč 10 h jako přeplatku útrat trestního řízení proti Š-ovi. Jak patrné je tento nárok nepatrným a nelze se s odvoláním zabývatí, an nenapadá rozsudek této částky se týkající z důvodů zmatečnosti, a bylo proto odvolání odmítnouti jako nepřipustné po rozumu § 452 odst. 2 c. ř. s.

N e j v y š š í s o u d změnil napadené usnesení v ten rozum, že odvolání jest i pokud se týká částky 42 Kč 10 h přípustné a že se odvolacímu soudu ukládá, by o odvolání žalobce jednal a rozhodl.

D ů v o d y:

Žalobce uplatňuje obě v žalobě uvedené částky 989 Kč 40 h a 42 Kč 10 h jako škodu způsobenou mu zaviněním žalovaného tím, že nedodržel ujednání o klidu řízení, a uplatňuje je jako jednotný nerozdělený nárok, plynoucí z téhož právního důvodu náhrady škody a z téhož skutkového základu porušení smluvního závazku. Nelze je proto považovati za samostatné, odlišné právní nároky, jak činí odvolací soud, nýbrž za jediný právní nárok, za jedinou pohledávku ve výši 1.031 Kč 50 h, o které jest vzhledem k tomu, že námitka věci rozsouzené byla zamítnuta, odvolání vyřídití.

Čís. 12490.

Nebyl-li zákonný zástupce manželského dítěte v řízení o jeho návrhu proti otci na stanovení (na zvýšení) výživného vůbec slyšen, jde jen